

El 'Manifest Barcelona' del I Congrés Internacional d'Espectadors reclama ser actius i que l'assistència al teatre sigui una obligació en els cursos de primària

El gol dels públics

Jordi Bordes
BARCELONA

Fins a 625 inscrits de 28 països de tot el món. El I Congrés Internacional d'Espectadors, que ha convocat especialistes de tot el món al Teatre Romea, des de dilluns fins ahir a la tarda, tindrà una segona edició la tardor del 2024. Després de 30 hores de debats (i d'uns quants mesos d'un grup que va anar preparant el pre-congrés en línia), ahir es va redactar la primera versió del *Manifest de Barcelona*, a càrrec dels ponents. En aquesta carta s'obrien moltes preguntes i s'aventuraven alguns desitjos, com ara que l'assistència al teatre fos obligatòria per a tots els alumnes de primària (anant al teatre o fent que els artistes arribessin a l'aula). És només un exemple d'un congrés que ha empoderat els públics (la direcció de Pepe Zapata ha procurat que fos el màxim de divers per accedir al màxim de demandes). El congrés, liderat per Focus i amb el suport de totes les institucions públiques (l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació, la conselleria i l'Inaem del Ministeri) ha estat tot un gol de Champions a favor de l'art.

Si és evident que tota activitat artística necessita un públic que la gaudeixi, també ho és que massa vegades les propostes artístiques no visibilitzen tot el gruix de ciutadans possible. I molts espectadors volen sentir-se interpel·lats. No queda clar quin és el límit dels espectadors perquè, en els debats d'ahir, per exemple, es preguntava la idoneïtat que grups d'espectadors participes-

Una dinàmica, dimarts a la tarda, a les butaques del Romea, en el I Congrés Internacional d'Espectadors ■ VINCENZO RIGOLIUSO

sin en la programació. El director Luca Ricci lidera un festival a Itàlia en què 9 de les 60 propostes les tria una comissió d'espectadors a partir d'una selecció de centenars de títols. Pere Riera, representant del Teatre Lliure, va insistir: "La finalitat dels espectadors no és incidir en la programació." Ara, de fet, aquesta situació ja es viu històricament a Catalunya amb programacions com ara la del Kursaal de Manresa i el Mercat Vell de Ripolllet, per exemple, amb ciutadans que assumeixen la responsabilitat de fer tries d'espectacles

que puguin interessar als seus veïns. I fa dècades que es resol amb nota. L'activista Cinthia Arrébola, de Mèxic, va recomanar que els espectadors entrin durant tot el procés d'assaig, i que hi hagi una conversa contínua entre espectadors i artistes. I el director Roberto Sánchez, del Perú, va començar a tenir punts de trobada de postfunció amb el públic però fugint de l'anàlisi del muntatge i apel·lant a les emocions que havien sentit, perquè ningú se sentís expulsat de la conversa. Luca Ricci considera que les incursions a fer correspon-

sable el públic té un punt de risc imprescindible en l'art i que busca, sempre, la millora de qualitat del cartell i dels espectacles. Ara, ja va advertir que aquests

Al Perú, es pregunten per l'emoció en les postfuncions per no excloure ningú de l'art

programadors voluntaris no funcionen com a ambaixadors dels muntatges que han seleccionat, per a això ja hi ha opcions de màrqueting més eficaces, però sí per transversalitzar el festival i donar-li un valor polític evident. La recepta: "El punt de partida és escoltar", va sentenciar.

D'entre els ponents d'experiències creatives amb els espectadors, va contrastar la proposta de teatre comunitari amb persones majors de 60 anys als Estats Units de Stuart Kandell. Va admetre que participar en activitats per a gent gran els

incita a fer-se espectadors però va advertir que la fórmula no funciona en comunitats en què no hi ha una mínima tradició teatral, i per tant dificulta la diversitat a l'escenari. No s'inscriuen a fer d'interprets ni a desplaçar-se a un teatre proper (fora del barri) però sí que poden celebrar les representacions d'algun grup extern al seu local. Kandell va lamentar ahir l'educació del teatre berlinès: sempre tres ovacions als artistes, hagi agradat o no l'espectacle. No se'ls dona l'opció de dissentir, va insinuar. Ben diferent de la proposta de